

ἡ ΚΑΜΑΘΑΝΑ

κροῦ-

Ἐφ' ἡμερῶν
 ποῦ διαβάσεις κι' ἀπορεῖς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωῖ, ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ θὰν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος δεύτερον μετροῦμεν καὶ στήν Πάτρα κατοικοῦμεν	Ἔτος Χίλια ἑννηακόσια καὶ τριάντα καὶ ὁ Θρόνος περιμένει ἔξω πάντα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὁμοῦ δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστά πιστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς		39
Ἀριθμὸς τριάκοντα κι' ἑννῆα καὶ γιορταῖς καθημερινῶς ἔχει ἡ Γεννῆά	Πρώτη Μαΐου μηνὸς καὶ λουλουδιῶν ὁ στεναγμὸς	

Πρωτομαγιά τρελλὴ χαρὰ καὶ κάθε κήπου συφορὰ

Πρωτομαγιά! Τρέχτε παιδιὰ καὶ πέστε στὰ λουλούδια
 ψάλτε κοπέλαις ὡμορφες χαρὰς γλυκαῖς τραγούδια
 Εἶναι ὁ μὴν ποῦ χαιρετοῦν καὶ χαίρουν τὰ γα'ιδούρια
 καὶ στὰ περ'βόλια ἀρχίζουνε κι' ἀνθίζουνε τ' ἀγγοῦρια

Πρώτη τοῦ Μάη ὁ καθεὶς ἄς τρέξη νὰ τὸν πιάση,
 νὰ κόψη τὰ τριαντάφυλα, τὴν κόρη ν' ἀγκαλιάση
 Πιάστε τὸ Μάη μὲ χαρὰ, καθέννας ἄς γιορτάση!
 αὔριο θάναί περὶ ἀργὰ κανέννας σ' ἄν γεράση!

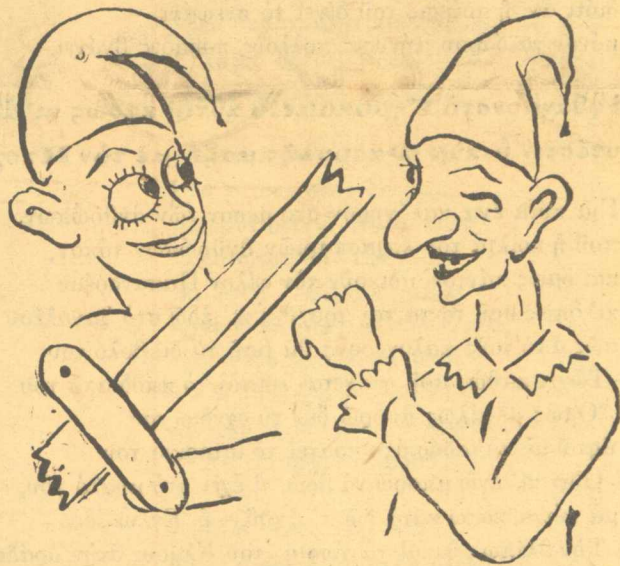
Ἄρα τὰ λούλουδ' ἀνοικτὰ κι' εὐωδιαστὰ, μαζῆ σὸς
 ὄλαις ἢ χάραϊς κι' ἡ δροσιὰ, ποῦ φέρουν στήν ψυχὴ σας
 βάλτε τριγύρω στὰ μαλλιά ἀνθόπλεκτα στεφάνια
 καὶ στὸ πιτό σας προσοχὴ μὴν πιῆτε ἀπὸ βιδάνια!

Πρωτομαγιά. Τρέχτε παιδιὰ νὰ μάσετε λουλούδια
 Τρέχτε νὰ βρῆτε μιὰ καλὴ νὰ μοιάξῃ τ' ἀγγελουδία
 ριχτε ἀγκοιλιαῖς στήν πόρτα τῆς χιλιτραγουδημένα
 μυριόχρωμα, ὀλοπλούμιστα ρόδα εὐωδιασμένα

Ἀφήστε τὴν κακομοιριά σκορπίστε μέσ' τοὺς κήπους
 ριχτε τὸ κλάμμα πίσω σας πᾶς δίπους καὶ πᾶς τρίπους
 καὶ πᾶς τετράπους μακρὰ καὶ ἀγκανίζων ἄρτι
 ἦτοι γκαρίζων διαρκῶς μὲ γουρλωμένο μάτι.

Μάης, μωρὲ, δλόχαρη, στὰ πράσινα ννυμένη
 ἢ φύσις ὄλους μᾶς καλεῖ κι' ἐκεῖ μᾶς περιμένει
 ὅλα τὰ λούλουδα ἀνθοῦν καὶ περιμένουν ὅλα
 γιὰ νὰ τὰ δρέψουν ἐρασταὶ ὠραία, μυροβόλα

Ἄλοι ἐμπρός! λοιπὸν παιδιὰ, γεμίστε τὴν πιστολά
 χαρῆτε ἐμπρός, πανέτοιμοι νὰ κάν'τε καρναμπόλα
 κι' ἔλατε ὅλοι στὴ ζωὴ ἀνθοστεφανωμένοι
 ἔξω ἢ φύσις. ἢ χαρὰ, ὁ Μάης περιμένει

Περὶ γιορτῆς Γηροκομειοῦ συζητήσις μεγάλη καὶ τ' εἶδ' ἐκεῖ ὁ Φασουλῆς μαζῆ μὲ τὸν Πασχάλη

Φ.— Καιρὸν Πασχάλη νὰ σὲ ἰδῶ, ἔχω πολὺν, καυμένε,

Π.— Νὰ ποῦ μὲ βλέπεις τώρανε. Σὲ χαιρετῶ...

Φ.— Βὰ μπένε

Κι' ἐγὼ σὲ γλυκασπάζομαι μὲ προσοχὴ μεγάλη
 πρὸ τοῦ ἀπ' τὴ μυτιάρα σου πάθω κανένα χάλι

Π.— Πάντα λοιπὸν μὲ τὴν βροσιὰ μὲ καρτερεῖς στὸ στόμα;

Φ.— Καὶ ποῦ, καὶ ποῦ εἰς' ἀκόμα!

ἀφοῦ τοῦ Ἄρβα ἔτυχε νὰ γίνουμε κοπέλι
 κι' ἐγὼ θὰ κάμω ὡς αὐτὸς ἐκήρυξε καὶ θέλει
 τὸν Ἄρβα εἶπες; Νάτος ἔ! ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ
 μουστακαλῆς καμαρωτός.

Φ.— καὶ μὲ ποιὸν ἄλλον ἦτο;

Π.— Μ' ἐφάνη πῶς διέκρινα μαζῆ του τὸν χειμῶνα

Φ.— Κριμα! Δὲν πρόφθασα νὰ ἰδῶ τὴν θαυμαστὴν εἰκόνα!

Π.— Μὰ ἦταν καὶ ὁ Λαυρέντιος μαζῆ καὶ ὁ Θανάσης

ὁ φίλος τ' Ἀντωνόπουλος, κι' ἂν θέλεις ν' ἀπολαύσης
κι' ἡμεῖς μ' ἐν αὐτοκίνητο νὰ παμ' ἀπὸ κοντά τους
νὰ ψάλλουμε τοῦ κάθε ἑνός, ἀλλὰ καὶ τὰ δικά τους!

Φ.— Νὰ πᾶμε λέει; αὐθωρεῖ, ἔμπρὸς καὶ ἐν τῷ ἅμα
καὶ τοῦτο θάνα ζωντανή τοῦ φύλλου μας ρεκλιάμα
καὶ ὅπως θὰ πηγαίνουμε τὸ νοῦ σου νὰ τὸν ἔχης
νὰ πάντα νὰ προσέχης.

**Καὶ στ' αὐτοκίνητο οἱ δυὸ φαρδελά ἐξαπλωμένοι
τραβοῦν γὰ τὸ Γηροκομεζὸ καὶ ὅτι γένη, ἄς γένη**

Φ.— Πῶς μὲ τρελλαίν' ἡ ἀνοιξις, ἀγαπητὲ Πασχάλη!
νὰ βλέπω τὴν τριανταφυλλιά ποῦ ἀνθισμένη θάλλει

Π.— Κι' ἐμένα, μὰ... νὰ τᾶβλεπα γυρισμένος σὲ μὴ ἀγκάλῃ
Γιατ' ἅμα ἔχω τὴ μούρη σου μπροστά μου ἀηδιάζω
μὰ καὶ τὰ χάνω παρευρεθῶς...

Φ.— Ἐγὼ δὲν σ' ἐξετάζω
ποῖαν ἐντύπωσιν λοιπὸν ἢ μούρη μου, σοῦ κάνει
κι' ἂν θῆς πάντα νὰ βρίσκεσαι σὺν γούρουνος στὸ χάνι

Π.— Πάλιν βρισίδια, Φασουλῆ; Στὸ ξαναλέω φθάνει,
γιατὶ σ' ἀφίνω μοναχὸν... Μὰ τόχεις παρακάνει

Φ.— Κύτα λοιπὸν στὰ σύνορα τι κόσμος, μπεχλιβάνη,
μᾶς χαρετᾶ...

Π.— Ἡ μᾶς γελᾶ καὶ τὰ μαλλιά του πιάνει
πῶς δυὸ ἀπένταροι μαζῆ ἐκάμαν μπανινάδα
καὶ πᾶνε στὴ Γηροκομεζὸ καὶ μ' αὐτοκινήταδα!

Φ.— Ἀπένταροι; Νὰ ἤξευρες καὶ πόσοι ἀκόμη ἄλλοι
ὡσὰν ἐμᾶς ἀδέκαροι περνοῦνε γιὰ μεγάλοι!
Ξαπλώσου μοναχὰ καλὰ καθὼς ὁ Ἄρβας κάνει,
ποῦ πᾶντ' ἀέρα κοπανᾷ ὁ δόλιος στὸ χαβάνι·,
διότι ἂν ἡ ποίησις τοῦ δίνει τὸ στεφάνι
μόνον γαιδάρου μήνυσις πολλοὺς παραδες βγάνει.

**Καὶ φθάνουν στὸ Γηροκομεζὸ αὐτοὶ καθὼς κι' ἄλλοι
Τουτέστιν ὁ κύρ Φασουλῆς μαζῆ μὲ τὸν Πασχάλη**

Γιὰ κύτα ἓνα καλόγηρον στὸ μέσον τῶν ἀνθρώπων,
ποῦ ἡ κοιλιά του ἐπίασε τριῶν ἀνθρώπων τόπον,
καὶ ὅμως πάντοτ' ἀδικοῦν τὸν φίλον Παπανδρέου
κι' ὅπως σοῦ τῶπα καὶ προχθὲς κι' ἐδῶ στὸ ξαναλέου
πῶς ἀπὸ τοὺς καλόγηρους θὰ βρῆ τὸ διαβολό του.

Π.— Τῶχει καθὼς μοῦ φαίνεται λοιπὸν τὸ μπόδιακό του

Φ.— Ὅμως μεγάλως ἀπορῶ διὰ τὸ σχέδιο του
ἀφοῦ μὲ παπαδόσπιτο κρατεῖ τὸ ἱστορικό του

Π.— Οὔτε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ βρῶ, τί ἔχει στὸ μυαλό του,
μὰ κύττα κάτω κατὰ δῶ π' ἀνθίζει ἡ Ἐγλυκάδα.

Φ.— Τὴν βλέπω μὰ καὶ τὰ χωριὰ, τοῦ Κλάους στὴν ἀράδα
μὰ προφυλάξου πρὸ παντός μ' αὐτούνη τὴ φοράδα,
ποῦ βλέπω πῶς ἐπάνω σου ὀρμᾷ νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ

Π.— Ἄμποτε! Καὶ τὸ σίδηρο κολλάει μέσ' τὴ βράσι
Ἄν εἶν' κι' αὐτό! Καλῶς νάρθῃ...

Φ.— Κατέβα καὶ περπάτει
μέσ' τῆς ἑληαῖς ἀνάμεσα κι' ἔχε ἀνοικτὸ τὸ μάτι
ξεστηθιασμένες γιὰ νὰ ἰδῆς, κι' ἀφοκοκινισμέναις
καὶ ξεμαλιάρης μερικαῖς ὀλίγον μεθυσμέναις
κι' ἄλλες πολλαῖς Μαγδαληναῖς καὶ χαμπηλοβλεπούσαις
ἄσπρες χιονάτες ὁμορφαις μελαγχροῖναῖς καὶ ρούσαις
καὶ μιά...

Π.— Βρὲ στάσου Φασουλῆ, καὶ κύττα τὸ Χειμῶνα
σὺν ξανοιγμένο τὸ παιδί, τὸ βλέπω,

Φ.— Τὸν κανόνα
ὁ κύρ Λαυρέντιος πατήρ, τοῦτέστιν ὁ Ἄνδρέας
τοῦ ἔμαθ' ἀνακατωτά, σὺν ἄγιος τῆς παρέας,

γι' αὐτὸ τὸν βλέπεις νὰ κερνᾷ τοὺς πάντας μὲ λαχτάρα,
κι' ἄς λὲθ ἀπὸ μέσα του συχνά... βρὲ! σαχλαμάρα
τ' ἤθελε γὼ γιὰ νὰ μπλεχθῶ σὲ τέτοια φασαρία
καὶ σοῦ δηλῶ, πῶς θάφευγε ἂν εἶχεν εὐκαιρία

Π.— Ἄλλ' ὅμως μ' ἱκανοποιεῖ πολὺ ὁ κύρ Θονάσης
καὶ μὲ αὐτὸν σοῦ συνιστῶ καὶ τὸ αὐγὸ νὰ σπάσης.

Φ.— Στάσου... γιατί...

Π.— πεινᾶς μωρὲ; καὶ νὰ μοῦ φᾶς τὸ χέρι
ἐκόντρεψες, βρὲ Φασουλῆ; Μὰ μιὰ στιγμὴ... Καρτέρει
κι' ἄκου βραχναῖς ἀγριοφωναῖς καὶ τουμπελέκια ἄκου
καὶ κύτα τὸν λατερνιτζῆ, ὅπου γυρνᾷ τοῦ κάκου.

Φ.— Γιατί:

Π.— Ἀκόμα μ' ἐρωτᾷς μ' αὐτὴ τὴ δυστυχία...
Ποιὸς νὰ γυρίσῃ νὰ τοῦ εἰπῆ στὴν ἀναπαραδία
βάρε τραγούδια....

Φ.— Μ' ἀκριβῶς τότε τραγούδια θέλει
κάνεις ὅταν... λιμάζοντας κυτᾶζει τὸ καρβέλι

Π.— Τώρα σοῦ πρέπει, Φασουλῆ, μιὰ φάπα, μὰ ξυδάτη
καὶ γύρισε τὸ σβέρκο σου ἀμέσως, νὰ καὶ πικρὴ τη

Φ.— Βαρᾶς Πασχάλη; ἀδιαφορῶν, μπροστὰ σὲ κόσμο ξένο;

Π.— Ἔτσι κι' ἐσὺ τὸ σκότι μου, μοῦ τόχεις πειρὰ πρισμένο!

Φ.— Καλὰ;! Μὴ σοῦ κακοφανῆ μοναχ' ἂν στὸ πλερῶσω
τοῖς μετρητοῖς, ἢ δηλαδὴ κι' ἐγὼ στῆς ξαναδώσω;

**Κι' ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο γλᾶ τούτους περιμένει
αὐτοὶ στὸν κόσμῳ περπατοῦν χειροπλάστὰ πιεσμένοι**

Π.— Πιάσε καλὰ... τὰ χέρια μου ἴδω μέσα, μὴ σὲ χάσω!

Φ.— Ἀλαμπρατσὲτ σ' ἐβοῦτηξα καὶ δὲν μοῦ φεύγεις πάσο;
κύτα μοναχὰ, χόρτασε τ' ἀχόρταγό σου μάτι
ἓνα ποῦ τόχεις βρωμερὲ, καρλάφτη καὶ σακάτη

Π.— Κύτα ρὲ βλάκα, μιὰν ἐκεῖ, πῶς τᾶχει ἀνεβασμένα
καθὼς κάθεται ἀνάσκελα:

Ρ.— Πῶ! πῶ! Ντροπῆς σ' ἐμένα!

Π.— Καὶ δὲν γελᾶς μωρὲ κουτὲ, ποῦ ξένα κλαῖς σπασμένα;
καὶ δὲν τοὺς δίνεις πέντε ἔμπρὸς καὶ πέντε κι' ἀπὸ πίσω
παρὰ λυπᾶσαι, διάβολε! ἢ θέλεις νὰ γυρίσω;

Φ.— Ἄ! νὰ γυρίσω; Πῶποτε! Μὰ κι' ἄς μὲ πιάσῃ ζάλη.
θέλω νὰ ἰδῶ τῆς κάθε μιᾶς τὰ τορνευτὰ τὰ κάλη
θέλω νὰ ἰδῶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ μεθυσμένο χάλι
γιατ' εἶναι μιὰ περίστασις κι' αὐτὴ, πολὺ... μεγάλη!

Π.— Γιὰ κύτα μιὰ ποῦ μᾶς κυτᾶ, ὡσὰν νὰ τᾶχη χάσει!

Φ.— Τὰ σχετικὰ τῆς φαίνεται θὰ τᾶχη κατεβάσει

Π.— Κι' ἐτούτη ἔμπρὸς σου στὸ χορὸ σὺν σίδηρο ἀναμμένη,
σ' αὐτοὺς, κι' οὔτε ξεκολᾷ, ὥστε εἶναι γαντζωμένη!

Φ.— Πῶ! πῶ! τί βλέπουνε, μωρὲ, λοιπὸν οἱ καλογέροι
καὶ νᾶν ἀνοίξεως καιροὶ, περίπου καλοκαίρι.

Π.— ποῦ ἢ δροσιὰ εἶν' ἐπωφελῆς σ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη!

Π.— Καὶ δὲν συχαίτεσαι, μωρὲ, δὲν φτῆς τὴν τέτοια πλάσι;
ἔτσι μῶρ' ἤθελε ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπον νὰ φτιάσῃ!

ἔτσι, μωρὲ, κάθε γυνὴ νὰ γίνεται φοράδα
καὶ νὰ μὴν ἔχει γυναικὸς διόλου νοστιμάδα

κι' ἐνῶ σοῦ λὲν στὴ χάρι τῆς, πῶς πᾶνε νὰ γιορτάσουσε
νὰρχῶνται καὶ νὰ σκέπτονται τὸ πῶς θὰ ξελυσάζουνε;

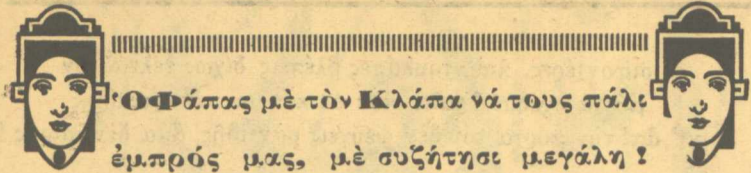
Φ.— Γι' αὐτὸ ἐπαινῶ κάθε σεμνή, ποῦ κάθεται μὲ τρόπον
καὶ διεγείρει νὴν καρδιά τῶν εὐγενῶν ἀνθρώπων

Π.— Φέρε μου τέτοιαις! ποῦ κι' ἐγὼ νὰ ἐπαινέσω θέλω;
πᾶμε λοιπὸν νὰ φύγουμε μὴ χάσω το τσερβέλο;

πᾶμε! Αὐτὴ δὲν εἶν' γιορτῆ! ἄλλ' εἶναι σαχλαμάρα!

Φ.— Ἀλὲ βουζᾶν λοιπὸν Πασχάλη! Ὀλόρηθη κουταμάρα!

Ο Φάπας με τὸν Κλάπα νά τους πάλι
ἐμπρός μας, με συζήτησε μεγάλη!

Φ.—Εἶν' ἀλήθεια Κλαπαδόρα πῶς στὸ Μεσολόγγι τὰχα
ἓνα στέφανον ἢ Πάτρα δὲν κατέθεσε μονάχα ;
Εἶν' Ἀλήθεια τέτοια ὕβρις στοὺς νεκροὺς ὅπου κοιμοῦνται
ἐνῶ Δήμαρχοι καὶ ἄλλοι τοὺς καρποὺς καλὰ καρποῦνται ;
Καὶ δὲν βρέθηκ' ἓνα ξύλο ; Δὲν εὐρέθη ἓνα στυλιᾶρι
στὸ κунηγι τὸν κύρ Γιάννη Δήμαρχό σου, γιὰ νὰ πάρη ;

Κ.—Ἔτσι λένε !

Φ.— Τὰ μαλλιά μου σηκωνῶνται. Φρίκη. Φρίκη !
Μὴ στενάξεις ! Τιμωρὸς του καταφθάν' ἢ θεία Δίκη
Μὴ φοβάσαι θάρθη ὥρα π' ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ξεράση
κι' ἄλλους δὲ θαυρῆ στήν ἄλλη, ὅπως τώρα, νὰ γελάση
Μὰ στοὺς Γορτυνίους ὅμως ψάλλε ἔπαινον σπουδαῖον
γιατὶ κάμαν ἓνα ρόλον πατριώτου καὶ ὄραϊον
ἀφοῦ στείλαν καὶ μαρούτη γιὰ κανόνια, Δημητσάνα
κι' ἀντηγεῖ τὸ Μεσολόγγι τῶρ' ἀκόμη, σὰν καμπάνα.

Κ.—Ἐχεις δίκην καὶ ἢ Πάτρα εἰς αὐτοὺς τὰς ἐορτάς των
τὰς ὀφείλει, κι' ὅ,τι ἐγίνη καὶ ὑμνήθη τ' ὄνομά τους !
Κι' εὐγε ! πρὸς τοὺς Γορτυνίους το φωνάζω διατόρως
καὶ νὰ γράψω δὲν με φθάνει τῆς «Καμπάνας μας» ὁ χῶρος !

Φ.—Μὰ γιὰ τοὺς φουστανελλάδες, λεβεντόκορμους λεβέντες
τὸν Ρηγόπουλο, δὲν γράφεις δύο τρεῖς κολαῖς κουβέντες ;

Κ.—Τὶ νὰ γράψω ; πῶς ν' ἀρχίσω, πὸν γιὰ νὰ ὑμνολογήσω
ὅπως πρέπει τῆς «Καμπάνας» πάντα χῶρον θὲ νὰ κλείσω
Καὶ ἀρκέσου κι' ἐσὺ τώρα, γιατί' ὁ λόγος με πειράζει
ξέρεεις δὲ πῶς ἢ καρδιά μου, πατριώτου, μέσα βράζει
κι' εἴμ' ἀπ' τὴν ἀπάνου χώρα πὸν τὸ αἷμα της κοχλάζει.

Φ.—Σέβομαι σε καὶ ὑμῶ σε ἀλλ' εἰς τὴν γιορτὴ τὴν ἄλλη
πιάσε κι' ἄλλαχ' τους τὴν πίστι, ἂν τραβᾷ τὸ ἴδιο χάλι ! !.

**Καὶ στὰ πουλιὰ πὸν ἤφερανε
τῆς Ἀφρικῆς λουλοῦδι
μὲ μὲν θερμὴ συγκίνησι,
τοὺς ψάλλω ἓνα τραγοῦδι.**

Κι' ἄλλα πουλιὰ ξενιτεμένα ἤρθαν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ
μὰ τὶ τραβήξαν τὰ καῦμένα, ὡς νὰ μᾶς ἔρθουν ἀπὸ 'κει
ὄχ ! τὶ ἀέραις, τὶ μπουγάζι ! τὶ τρικυμίας ξερονᾶτριά
Αὐτὸ δὲν ἦτανε ταξὶ ἴδι γιὰ τὰ καλὰ μας τὰ παιδιὰ.

Μὰ με κάμαρι ὅμως στέκει
πάλι ἢ Πατριδα πὸν τὰ βλέπει
μέσ' τῆ δική της ἀγκαλιὰ
καὶ χύνει ἀγάπης ἓνα δάκρυ
γι' αὐτοὺς π' ἐρχῶντ' ἀπο τῆ ἄκρη
τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ξενιτειά.
ᾠ ! ἢ Πατριδα ἢ καῦμένη
ὦ ! ἀγαπητοὶ ξενιτεμένοι
μέσ' τῆς Πατριδος τὴν ποδιά.

Κι' ἐμεῖς πὸν ξέρουμε τὰ ξένα, θερμὸ σᾶς στέλλουμε φιλι
πάντα νὰρχῶστε ἀγαπημένα μέσ' τῆ γλυκειὰ της τὴν αὐλὴ
γιατὶ ἐμεῖς γιὰ σᾶς, καθέννας ἀγάπη μέσ' στὰ στήθη κλει

**Κ2' ἓνας γέρος μέλι θέλει
ἀπ' τῆς δούλας τὸ κουβέλι.**

Κάπου ἐδῶ στήν κάτω χώρα
μούχαν πῆ πῶς κάποιος γέρος
ἐκαλοῦσ' ἰδιατέρως
πρὸ παντὸς τὰ δουλικὰ,
μέσα στὸ κατάστημά του
ποῦχε πίσω, κάποιος μέρος
κι' ἔτρεχαν τὰ θηλυκὰ
ὅπως λένε. τακτικὰ

Μὰ ὡς ἔχει κι' ἐξαιρέσεις
κάθε πράμμα, κάθε νόμος
κι' αὐτὸς εἶχε πλὴν ἀλλ' ὅμως
'κει ποῦ 'κύταζε γλυκὰ
τὴν ἀπέναντι δουλάρρα
χάνει ὁ γέρος ἀποτόμως
ὡς καὶ τὰ συλλοῖκα
ἀπ' τῆ δούλα τῆ γλυκειὰ

Κι' ἦταν μιὰ καλοθρεμμένη
μὲ γλυκὰ καὶ σοκολάταις
ἀπὸ ἔμπρὸς της τορνευμένη,
μὰ καὶ πίσω ἀπὸ τῆς πλάταις

Μὰ ὅσο ὁ γέρος τὴν κιαλάρει
διόλου αὐτὴ δὲν τὸν γουστάρει
καὶ προχθὲς ἀφηνιασμένη
ὄλη φοῦρα καὶ κακὸ
μιὰ καὶ δυὸ στοῦ γέρου μένει,
ποῦ τ' ἀρέσει τὸ κοκὸ
σὰν διαβόλου θηλυκὸ

Τὸ τί ἔγινε ; Δὲν εἶναι
νὰ τ' ἀκοῦστε ! Συφορὰ
μικροῦν δεῖν ὁ γέρος πάει
σκοτωτὸς ἀπ' τὴν κυρὰ
κι' ἔγιν' ὁ φτωχὸς ρεζίλι
κι' ἤρθε ὁ νοῦς του σὰν σφοντύλι,
ὡς ποῦ λιποθυμισμένη
ἢ δουλάρρα ἢ κακιά
ἀπ' τοῦ γέρου μέσα βγαίνει
ὦ ! ρὲ γέρο ! συφορὰ !

Μὰ ὁ γέρος λέει τώρα,
ὅπως μούχαν πῆ στήν ὥρα
πῶς αὐτὰ τὰ ρεζιλίκα
ὁ ζαχαροπλάστης κάνει
ἀπο φοῦρα καὶ καπρίτσα
τὸ γεράκο νὰ τρελλάνη.
εἶναι δ' ὁ ζαχαροπλάστης,
ποῦ... γιορτάζει μιὰ εἰκόνα
καὶ μαζεῖει τοὺς παπᾶδες
καὶ τοὺς σκάει τὸν... κανόνα.

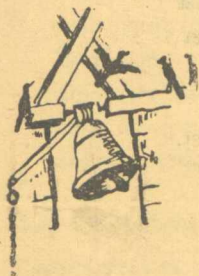
Τὸ γάμο τοῦ καλοῦ μας Παναγιώτη καὶ τῆς καλῆς μας Μαρανῆ
ρένει με λούλουδα «ἢ Καμπάνα» ποῦ ὑμνοῦν ἀγγέλοι κι' οὐρανοὶ
καὶ λουλουδένια στρώνοντας τὸ δρόμο νὰ περάσουν
εὐχομαι πάντοτ' εὐτυχεῖς νὰ ζήσουν, νὰ γεράσουν

**Παράληψες μεγάλη
στούς Γιώργηδες και πάλι**

Πάλι παράλειψες λοιπόν, μα δίχως να τὸ θέλω
τὶ νὰ σὰς κάμη ἓνα μυαλό σ' ἑλληνικό τσερβέλο
κι' ἐπανορθῶ παράλειψι σπουδαία και μεγάλη
ποῦ διορθῶνω τώρα δὰ γιὰ Γιώργους γραῶνων πάλι

Και πρῶτον τὸν Παπαχαντζῆ διδάσκαλο τοῦ γυιοῦ μας,
μ' εὐχαῖς ἀμέτρηταις πολλαῖς κι' ἀνείπωτες τοῦ νοῦ μου
καὶ νὰ διδάσκη τὰ παιδιὰ μὲ ψυχικὴ γαλήνη
καὶ γρήγορα εἰσηγητῆς, ὡς πρέπει του νὰ γίνῃ.
Τέτοια ψυχή, τέτοια καρδιά και τέτοια καλωσύνη
κι' εὐχομαι χίλια ὁ Θεὸς τὰ χρόνια νὰ τοῦ δίνῃ
κι' ἐμὲ νὰ συγχωρῆ πολὺ γιὰ τὴν παράλειψίν μου
γιατ' ὡς ἀνθρώπου, μῶφυνγε κι' ἐμὲ τὴν προσοχὴν μου

Ἐξέχασα τὸν Λιναρᾶν τὸν Γιώργον νὰ τοῦ στείλω
μὰ στὸ ψητὸ οὔτε κι' αὐτὸς μ' ἐκάλεσε σὰν φίλο
ἐξέχασα τὸν φίλιτον τὸν Γιώργον Μπεκατῶρον
παιδὶ παραπονιάρικο Κεφαλληνίας φίλον
τὸν Γιώργην τον Κωστόπουλον νὰ φτιάσῃ κι' ἐκκλησίαις
κι' ἐντὸς τὸν Ἀδουμπουλον νὰ λήῃ καταβασίαις.
Καὶ πὼ πὼ πὼ π' ἀπέστειλα τοῦ Πῶπ εἰς τὰς Ἀθήνας
χίλια καντάρια ζάχαρι κι' ἐξίσου τόσας χήνας

**Στήλη ἀλληλουγραφίας
μὲ ὀλίγας ἀγγελίας
διὰ λόγους ποικιλίας**

**Γνωστοποιήσεις σπουδαία
γιὰ νὰ δώσῃ μὲτὰ ἰδέα**

Στῆς σκάλαις κάποιου μέγαρου, ποῦ κάνουν διαλέξεις
γιὰ τὴν «Καμπάνα» ἀκούσθησαν σὰν...παρδαλαῖς...δὺὸ λέξεις
ἄν και φροντίζει πάντοτε σὲ μάχαις νὰ μὴ μπλέξῃ.
Λοιπὸν κι' αὐτὴ γνωστοποιεῖ μὲ μιὰ και μόνῃ λέξει
πὼς τὰ κουμπιὰ τοῦ καθ' ἑνὸς γνωρίζει κάθε Ἀλέξη
κι' ἀλλοίμονον σ' ἐκείνονε στὴν πέννα της, ποῦ μπλέξῃ!

**HERBAR πιάννα συνιστῶ
γιατὶ τῶθρηκα τὸ σωστὸ**

**HERBAR πιάννα πάρ' τε ὅλοι
δυνατὰ και φημισμένα
ποῦν' φθηνὰ στὸ πορτοφῶλι
και στὸν κόσμῳ ξακουσμένα**

**Κι' ἓναν πρῶτης ξυλουργὸ
ἐπαινῶ πολὺ κι' ἐγώ.**

Τὸν Τάκη Ἀναγνωστόπουλο μὲ πᾶσαν προθυμία
σὰς συνιστῶ ὡς ξυλουργὸ κι' ὡς ξέχωρη ἀξία
Στὴν ὁδὸν ἈηΝικολάου σ' ἐβδπηκοντ' ἀριθμὸν

σιφονιέρες, και ντουλάπες βλέπεις δίχως τελειωμὸν
μύρια σχέδια ὠραῖα, ποῦ σὲ κάνουν νὰ κρεπάσῃς
κι' ἀπ' τὴν πόρτα του δὲν φεύγεις σὰν ἰδίης, ἅμα δὲν πάσῃς!

Τὴν Ἀλεξανδριανὴ τὴν τέχνη δλοψύχως ἐκθειάζω
και τοὺς στίχους τὰς εἰκόνας τὰ διηγήματα θαυμάζω
κι' ἐγγραφῆτε νὰ γενήτε εἰ συνδρομηταὶ φωνάζω

Στὴν Ἰόνιο ἀνθολογία γραφεσθε συνδρομηταὶ
τῆς Μινῶνου, π' αἱ ἐκδόσεις εἶναι πάντοτ' ἐκλεκταὶ

**Περὶ λαθῶν τυπογραφίας
πρὸς πάντ' ἀμέσως κι' ἀπ' εὐθείας**

Εἰς τὸ μοίρασμα τῶν δώρων λάθη τυπογραφικὰ
προχθὲς μ' ἄλλαξαν τοὺς στίχους κι' ἔκαμαν πολλὰ κακά.
Μὰ στὸ μέλλον θὰ προσέχη ἡ «Καμπάνα» ἰδιαιτέρως
γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστῆται ἐκλεκτὸν πολλαῖς μέλος

**Τὸν ἀγῶνα Παρισίων ἢ «Καμπάνα» μας λαμβάνει
κι' εὐχαρίστως νὰ ἐγγραφῶνε
εἰς τοὺς Ἑλληνας συσταίνει**

Παντοπωλεῖον ἔξοχον και εὐρωπαϊκὸν
ὁ Ἀσημά... Σταυρόπουλος μετὰ τοῦ Ξενοφῶν
κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο μας ὁδῶν
αραϊσκάκη δηλαδὴ και Παντανάσσης ἅμα
ἀνοίξαν, κι' ὅσοι μένουνε συγχαίρουν γιὰ τὸ θαῦμα!
ποῦ ἀφθονίαν ἔχουνε γαργαλιστῶν εἰδῶν
κι' ἐξαίρετων συνάμα

Τὰ χρυσαφικὰ ὅλοι σας εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Γαλάνη
π' ἀριστοκρατικὸ ὠραῖα και θαυμάσια τὰ φτιάχνει

Τὴ μαστίχα τοῦ Μπονάνου στῶν μανάβικων τὴν πιάτσα
στὴ πλατεῖα τῶν Συμμάχων ἀπὸ δίπλα νιρίτα=κάτσα
σὰς συσταίνω, στοῦ Γαλάτη τοῦ μανάβη ἀντίκρου, φάτ σα

Ἐσπιατόριον λαμπρον τῶν Τζιμηδων ἐγίνῃ
μὲ τζαμαρίας, ἔξοχον, μὲ πρῶτης φαγητὰ
μὲ μιὰ κουζίνα θαυμαστὴ ποῦ ἓνας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ μὴ γευθῆ ἀπ' αὐτὰ
ὅλα μὲ βούτυρα ἀγνὰ, και ὅλα παστρικά

**Δὺὸ λόγια μου εἰλικρινὰ
ποιδὸς δίνει σίδερα φθηνὰ**

Γιὰ τὰ σίδερα ὁ Δῆμος ὁ Χρυσοβιτσανός εἶναι
ἱκανότης φημισμένη, σὰς τονίζω εἰλικρινὰ
κι' ἅμα θέλεις ν' ἀγοράσῃς, μιὰ ματιὰ 'κεῖ πέρα δίνε
καὶ θαυρῆς ἀπ' ὅ,τι θέλεις εἰς αὐτὸν και πειὸ φθηνὰ